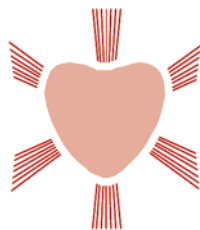

SRDÍČKO

ročník XVIII. **3**
29. 6. 2014

DRAZÍ BRATŘI A SESTRY,

prožili jsme období svatodušních svátků s prosbou o Ducha sv., který vede život každého z nás. Mnozí z vás zažili působení jeho moci skrze přímlyvnou modlitbu a téměř 40 osob přijalo svátost biřmování. Myslím, že jsme všichni přijali mnoho milostí a to i tehdy, kdy člověk ve svých emocích nic nepocítoval. Podstatná je totiž vždycky touha po setkání s Pánem a otevřenost našeho srdce.

Naše provincie měla v květnu provinční kapitulu, kde se volilo nové představenstvo (provinciál, jeho vikář a definitorium – poradní sbor bratří). Tito představení měli 17. 6. 2014 tzv. kapitulní kongres, kde se rozhodovalo o personálních změnách. Tyto změny se týkají i nás v Brně.

Jednou z nejdůležitějších změn je, že odchází br. Ignác. Jeho další působíště bude v Liberci. Já jsem přestal být před-

staveným domu, tedy kvardiánem. Novým kvardiánem je br. Dominik Valer, kterého mnozí znáte. Moje maličkost zůstává v Brně, ve službě faráře.

Všechna konkrétní data se teprve domlouvají a k vám se zajisté dostanou jinou cestou než teď. Jako bratři jsme slíbili poslušnost. To především Božímu vedení. Jestli tedy představení vedeni Duchem sv., o kterého jsme prosili, rozhodli, věřme, že Bůh i okamžiky, které nám nejsou příjemné (zvláště loučení s člověkem, který zde pro mnohé mnoho znamená), promění v požehnání.

Situace v naší provincii je velmi obtížná, a i když jsme Bohu vděční, že k nám přivádí nové bratry, počty klesají a možná zanedlouho budeme muset sáhnout k tvrdším změnám, protože nebudeme moci všechny dosavadní úkoly obsáhnout. Mohu vás ujistit, že brněnská komunita je pro provincii důležitá a také se tak k ní i chová. Modleme se tedy za nová povolání a také neméně o vytrvalost těch, kteří svůj život již zasvětili.

Přeji vám příjemné prázdniny, aby vás minulá všechna nebezpečí a mohli jsme se v září opět setkat.

br. Filip

ZE ŽIVOTA HUSOVICKÉ FARNOSTI

Bůh do mne chce vtisknout celou svou krásu

Neděle patnáctého června 2014 byla v Husovicích jedna z nejslavnějších. Slavnost Nejsvětější Trojice se pojila se svátostí biřmování, udělovanou Mons. Jiřím Mikuláškem, gen. vikářem, více než třem desítkám biřmovanců. V kostele i přes řadu nových židlí ještě hodně návštěvníků zaujalo místa k stání, ale to nijak neubralo na lesku dne. S přípravou na svátost biřmování před dvěma lety začalo kolem čtyřiceti zájemců, první rok byla většina z nich poněkud zakřiknutých, druhým rokem již padaly na adresu připravujícího P. Filipa četné dotazy. Jak sám uvedl, třetí rok přípravy by byl zřejmě nejlepší ☺. Několik biřmovanců při mši mělo odvahu sdělit, proč si vybrali své biřmovací jméno, jak je zaujal např. sv. Maxmilián Kolbe, sv.

František, Panna Maria, Kateřina Sienská a další, jak si k svému patronu utvářeli vztah. V homilii P. Mikulášek citoval ze žalmu úryvek, kde Bůh pozvedá slabé, zachraňuje ubohé...člověk pak vydá plody, jež plynou z Ducha svatého. Poselstvím nejen pro biřmovance bylo ujištění, že Bůh mě (každého z nás) miluje, Bůh do mne chce vtisknout celou svou krásu, pravdu, vtiskuje je skrze Ducha svatého. Máme vsadit na Krista, je to náš program na celý život. Konec mše svaté byl provázený mohutným potleskem (P. Mikulášek ho vyřídí otci biskupovi Cikrlemu) a prosbami o vzájemné modlitby. Slavnost poté dozněla při občerstvení na faře a farní zahradě do pozdních odpoledních hodin.

-red-

Svatodušní sobota v Husovicích 8. 6. 2014

Termín duchovní obnovy se mi opět a jako vždycky nehodil. Za sobotní odpoledne musím stihnout práce, na které není přes týden čas, zejména ty hlučnější, které zbytky mého křesťanského svědomí v neděli úspěšně bojkotují (např. práce se sbíječkou).

V dětství jsem vnímal Boha Otce asi jako hodného strýčka z Ameriky. Dospělí o něm mluvili, přestože ho nikdo neviděl, ale to nevadí. Důležité je, že když se pěkně poprosí, může být i vítaným zdrojem dáreků (zdraví, úspěšná písemka, magnetofon, co si kdo řekne ...) a navíc, když za to dohromady nic nechce. Ten jeden oddrmlený desátek nestojí za řeč a hodinu v kostele při nedělní mši sv. už nějak přežiju. Ježíš je jeho syn, tedy můj bratranec, který se z těžko pochopitelných důvodů obětoval pro naši rodinu, ale jinak s tím nemám zásadní problém. Ovšem Duch svatý, to byl pro mě těžko uchopitelný oříšek. Smířitele v rozbrojích jsem si nějak nedovedl personifikovat do pouhé holubice. Měl jsem z něj i trochu strach, neboť „kdo by se rouhal proti Duchu sv., nebude mu odpuštěno“ a můj vztah k holubům nebyl tehdy ryze kladný.

Možná i to bylo příčinou, že lákání na letošní svatodušní obnovu bylo silnější než já, a tak jsem odhodil vrtačku, zanechal vše, jak mi od rukou odpadlo a s pětiminutovým zpožděním jsem dorazil do husovického kostela, kde v 17:00 obnova začínala.

Adoraci, kterou vedl otec Ignác, doprovázeli zpěvem Marcela, bratr Kapistrán a spol. Několik kajcníků využilo exkluzivní příležitosti a přistoupili ke svátosti smíření. Nebyli to větší hříšníci než ostat-

ní, jen chtěli nabrat dary Ducha sv. plnými doušky do svých duší.

Poodhalit tajemství Ducha svatého nám přišel pomoci otec Rous, náš soused ze Zábřovic. Zdánlivě čtvrt hodinová přednáška byla tak Ducha plná a akční, že se jen stěží dalo uvěřit, že trvala celých 40 minut. Všechny myšlenky zde nejsem schopen reprodukovat, zmíním tedy pouze tu poslední. Týkala se Kristovy odpovědi na andělovu otázku, co udělá, když lidé Boží lásku nepřijmou. Začal jsem přemýšlet o tom, jak by reagoval každý slušný člověk: „Cože?! No jen ať si to zkusí, já s nimi zatočím! Jen počkejte, nevděčníci!“ Kristova odpověď, kterou otec Rous svoji přednášku zakončil, však zněla jinak: „Já žádný jiný plán nemám“. Takhle přímočarou odpověď jsem nečekal a musel jsem o ní ještě chvíli přemýšlet... Opožděný potlesk tedy nebyl projevem naší slaboduchosti, ale důkazem kazatelského umu přednášejícího, kterým nás na chvíli dokonale paralyzoval.

Z diskusí ve skupinkách jsem měl obavy. I když jsem se z toho snažil lehce vykroutit, byl jsem pověřen vedením jedné z nich. Mé obavy se však rychle rozplynuly, když jsem v naší skupince spatřil tři sourozence Martinkovi. „Duch svatý je velký a já jsem slepýš!“ říkal jsem si. Proč hledat živého mezi mrtvými? Proč hledám Ducha svatého v oblacích, když sedí na lavičce s námi a směje se na mě jako Eliška, Danko a Tomáš? Nemohl jsem se zbavit dojmu, že projevem Ducha sv. může být i srdečný smích, a to možná častěji, než víchr, hukot a plameny... Ostatně, už jednou někdo řekl: „Můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli“... Ale kdopak to jen byl? Ave, Maria...

Ze skupinek jsem odcházel spokojen. Následovalo občerstvení na faře, neboť jsme měli před sebou ještě bohatý program, Svatodušní vigílii.

I když je každá mše sv. příležitostí k oslavě Ducha svatého, ta vysloveně svatodušní neděle je v liturgickém kalendáři jen jedna a kdo si ji chtěl jaksepatří užít, přišel slavit už v předvečer vigílii, která pod vedením otce Filipa ryla hlubokou duchovní brázdu.

Začala v 21 hod. u zapáleného ohně a paralela se slavností velikonoční svíce se nedala přehlédnout. Trvala asi 3 hodiny, které uběhly jako nic. V 61. minutě mše sv. obvykle zapínám autopilota a usínám. Nyní mi k tomu ovšem schola nedala šanci. Pod vedením Páji Doleželové hrála jako dobře seřízený stroj, který nelze zastavit, jednu písničku za druhou. Muziku tvrdila neúnavně Kristýna Vaštová na bicí, což mě místo spánku stále nutilo kývat se do rytmu. Když už se zdálo, že by si hudebníci mohli na chvíli odpočinout, případně polevit a jen tak „zašmidlat“ nějakou uko-

lébavku, Kristýna byla zásadně proti a patrně i pod vlivem Ducha svatého rázně zakročila. S mistrnou bravurou spustila na bubny sólo nekompromisně jako kulomet, aby upozornila, že má ještě plný zásobník energie a puchýře na rukou neuznává jako důvod, který by mohl ukončit hraní.

A stejně neúnavně, jako bubnice, která místo silných úderů si s bubnem spíše jen tak lehce pohrávala, tak i hlavní Virtuoso jemně klepal na naše nitro, aby mohl sestoupit ke každému jednotlivci při individuálních modlitbách. Sílu těchto modliteb, pronášených určenou dvojicí se vztaženýma rukama nad hlavou dotyčného, dokládaly slzy dojetí, které tekly proudem, avšak nikdo se jim nebránil.

V nejlepším se má přestat a po 23. hodině skončila i tato vigílie. Mnozí ale potřebovali načerpané zážitky ještě trochu vstřebat a tak po příchodu domů ještě zůstali s Duchem svatým chvíli vzhůru. Nemohu odpřísáhnout, že jsem ho zcela pochopil, ale jedno vím jistě: dá se s ním mluvit.

Je dobré, že má Duch svatý Filipa!

Pavel Kolenčík

*Děti, které letos
přistoupily
k 1. sv. přijímání*

Netopyří krušná noc aneb noc kostelů v Husovicích

Možná jste nedávno zachytili tajné netopyří depeše, ve kterých netopyří vyhlášovali velké tažení proti Noci kostelů. Noc kostelů jim totiž bere klid, věže jsou plné lidí a v kostelích i okolí je jako o pouti, však ne nadarmo si s sebou poutníci nosí poutnický pas.

Někteří sbíráním razítek zastírají slabounký, avšak vtíravý hlas v nitru, který se ptá po Stvořiteli světa a žízni po lásce, někteří jen chtějí poznat nepoznané, jiní zavzpomínat, motivace jsou různé. Avšak důsledek je stejný, netopyří prožívají neklidnou noc. Možná, kdyby změnili pohled na věc, všimli by si, co vše se o svém kostele při takové noci mohou dozvědět, kolik příchozích mohou uvítat a sem tam si i smlsnout na buchtách, připravených pro pořadatele, kteří v tento den jsou návštěvníkům k dispozici od odpoledne až do nočních hodin.

Noc kostelů však nezačíná pátečním odpolednem. V našem kostele se rozběhla již týden předem, kdy se br. Justin a Pavla B. rozhodli pro kondiční pochody kolem řeky Svitavy, v parku a okolí, spojené s vylepováním plakátů. Během deseti hodin za týden ušli čtyři kilometry při vylepování a čtyři v sobotu při sundávání plakátů. Zavítali i do blízkých škol, gymnázií, potravin a dalších míst a všude se jim dostalo vlídného přijetí. Vylepili na třicet plakátů. Několik jich dali i na rodný dům sestry Restituty.

Návštěvnost kostela byla pak i díky propagaci značná, odhadem asi tisíc návštěvníků, z toho polovina v husovickém kostele ještě nikdy nebyla. Jiní přichá-

zeli zavzpomínat na svůj křest, křest dětí a vnuků. Byli tu například poutníci až od Žarošic.

Tradičně se v kostele s přibývajícimi hodinami rozrůstalo hořící srdce ze svíček, návštěvníci se netajili oblibou této zvyklosti, jiní nadšeně fotili stovky plamínků, spojených s nevyslovenými přáními. Kdo chtěl své přání či prosbu vypsát, měl možnost dát ji do košíku a po nedělní mši svaté se našlo pár farníků, kteří si tuto prosbu vzali za svou a přidali ji ke svým modlitebním úmyslům.

V sakristii mohli návštěvníci obdivovat jak ornáty, tak odborný výklad bratra Justina. Byl otevřený i různým dotazům, proto se brzy mezi ním a jednou návštěvnící rozvinula napínavá debata o Jidášovi. Kostelním průvodcem pak byl sečtělý a v historii vzdělaný skorofrantiškán Martin.

Někteří hosté též zvědavě nakukovali do zповědnice. Možná, že kdyby v ní byl jako v královopolském kostele, skrytý živý anděl, který by vzápětí vyšel jako symbol očišťujícího působení svátosti smíření, že by se někdy vrátili k přijetí této svátosti. Kdo ví... třeba to příští rok vyzkoušíme.

Noc kostelů kolidovala s celoevropskými volbami, zdá se však, že návštěvníků Noci kostelů bylo více, než voličů ve volebních místnostech. Závěrečná modlitba, určená Tvůrci světa, našemu Otci, prosvěcovala nadějí jakékoli temnoty skepse a lhostejnosti.

Požehnaná noc, kdy církve zvala svět do Srdce Páně...

-jac-

Vezmi svůj kříž a následuj mě...

Hlas husovických zvonů zněl nedělním květnovým dopolednem jako vznešená fanfára k oslavě stodvacátého výročí narození blahoslavené sestry Restituty. Nenápadný domek nedaleko kostela, na Dukelské ulici, sotva mohl tenkrát tušit, že bude ověncen slávou a přestože zůstane nadále nenápadný, zamíří k němu čas od času kroky lidí, kterým má dodnes sestra Restituta co říci. Její život je odpovědí na otázku: „O co se opírá tvoje víra, když je ti vzato všechno, co máš?“ A ještě lépe řečeno – o koho. Odpověď sestry Restituty je zároveň poselstvím přes nános času: O Krista!

Jako růžička, vykvetlá v to chladné ráno 4. května 2014, na šípkovém keři, tak vykvetla Helena Kafková, sestra Restituta, do Božího království, v mrazu a nelítosti válečných let.

Její život započal v Husovicích, aby pokračoval ve Vídni a byl tak zároveň důvodem ke sjednocení Čechů i Rakušanů na společné bohoslužbě v chrámu Nejsvětějšího Srdce Páně. Společné poděkování Bohu za život sestry Restituty zároveň bylo i dílem sjednocených farností Husovice a Lesná a tak se sestra Restituta stala pevným pojítkem napříč církví i národy. Naplňování výzvy tvořit jedno Kristovo tělo mělo v kostele viditelnou podobu, nezbylo jediné místo volné. Jméno té, která byla umlčena, promlouvá i po řadě let a není zapomenuto, byť se strůjcům její popravy mohlo v rozhodující chvíli zdát, že zvítězili. Stejně jako emauzští učedníci, potkávají přátelé sestry Restituty na cestě Krista, aby pochopili, že svědectví o jejím životě a rozhodnosti mají šířit dál, aby se zachovalo pro následující generace. Důležité je, že jim osud sestry Restituty nebyl lhotejný, mnozí se ozývali na její obranu a tak ji v jejím odhodlání a také ve službě spoluzveňkyním podporovala jak Boží láska, tak i věrnost přátel, neváhajících se jí zastat.

Slavnostní bohoslužbu celebrowala celá řada kněží, hlavním celebrantem byl brněnský biskup Vojtěch Cikrle, s ním u oltáře byli místní kněží – P. Filip OFM, P. Daniel OFM, z Lesné pak P. Pavel Hověz a jáhen Jiří Maxa, z farnosti sv. Tomáše P. Jan Mráz.

Bohoslužba se nesla v česko-německém duchu, první čtení zaznělo v češtině, druhé v němčině, evangelium P. Daniel četl v obou jazycích. V homilii otec biskup poukázal na životní peripetie sestry Restituty a přesah jejího životního poselství do dnešních dnů. Bůh jí vložil do srdce touhu pomáhat nemocným, ona tuto touhu rozpoznala a naplnila, vstoupila do řádu sester františkánek, aby se postupně vypracovala na sestru na operačním sále v nemocnici v Mödlingu.

Rostla též v úctě k Panně Marii bolestně a snad i proto se všestranná pomoc nemocným a trpícím stala jejím charakteristickým rysem. Životních zkoušek zažívala nemálo, pracovala v blízkosti nevládného a nepřijemného chirurga, aby tím vyrostla v lidskou autoritu a lidé v jejím okolí mohli pocítit velikost jejího srdce. Pečovala o chudé i děti z blízkého okolí, lidské utrpení ji nenechávalo nečinnou. Jedna hostinská se jí odvděčovala jídlem a pitím a tak zavdala podnět k historikům o Restitutině oblíbené guláše a piva, což se o mnohých blahoslavených netraduje. Její lidovost, obliba humoru, radostný pohled na svět a talent na vyprávění vtípů z ní činí bytost blízkou i lidem, kteří se jinak necítí být osloveni životy svatých. Měla též odvalu zastávat se těch, kteří byli považováni za nedůležité a méněcenné, tam, kde k tomu druzí odvalu nenašli. Svou sílu a rozhodnost čerpala před svatostánkem. V období hnědé totality, které bylo výzvou pro osobní statečnost stejně jako příležitostí k prosazení osobních, často zjištěných či pomstychtivých záměrů, se dostává právě z důvodů osobní

Husovický kostel 4. 5. 2014, foto Karel Pažourek

zášti spolupracujícího lékaře, sestra Restituta do vazby. I zde pokračuje v předávání Kristova poselství lásky službou a to bez rozdílu, jestli se jedná o blízkost a pomoc komunistce, věřící ženě nebo vražedkyni. Stává se její světlem v temnotách. Sama pak žije jak jak pět měsíců v nejistotě v cele smrti. V den, kdy světská moc její osud pečeti, jí jako na Golgotě odebírají šaty a dostává šaty z papíru, aby ještě, než je odvedena, pomohla jedné spoluvězenkyni. Příslib, že až bude stát před Bohem, vyprosí jí svobodu, je potvrzen hned druhý den. Přichází inspektor, aby tuto ženu neočekávaně propustil.

Sestra Restituta žila životem, který dostala od Pána a plně přijala jeho režii, být náročnou. Její život byl plodný a nyní chce doprovázet i každého z nás, abychom se spolehli na Kristovu lásku, i když náš život nabírá směr, který bychom si jinak nevybrali, jako si Restituta nevybrala, ale přijala i své závěrečné životní dějství.

Na konci mše svaté požádal P. Hověž biskupa Vojtěcha o pozhnání nového obrazu sestry Restituty, darovaného malířem Dr. Stanislavem Sedláčkem pro Duchovní centrum a případně pro nově vystavěný kostel na Lesné. Poté P. Hověž přivítal hosty z řad německy mluvících katolíků a Rakušanů, aby se i oni vyslovili k odkazu sestry Restituty. Z úst Dr. Petra Bartona, vedoucího Sudetoněmecké kanceláře v Praze zazněla výzva, že i nás se jednou Ježíš zeptá: „Kde jsi byl, když ve světě zdánlivě triumfovalo zlo? Proč jsi mlčel? Proč jsi mlčel k utrpení svých bližních?”

Můžeme se ptát, co by sestra Restituta učinila na našem místě.

Druhým řečníkem byl Dr. Rudolf Landrock z Bonnu, vedoucí Sdružení brněnských Němců v SRN Bruna, zastupoval i početnou delegaci Bruny z Vídně. Ten poukázal na podobnost životní cesty sestry Restituty s životními cestami dalších brněnských Němců, kteří dobrovolně i nedobrovolně skončili ve

Vídni. Tím je též sestra Restituta svědectvím, že i Nemci a Rakušané se dokázali postavit proti nacistické zvěli.

P. Hověž poděkoval všem, kdo přišli oslavit výročí sestry Restituty a pozval farníky i hosty na odpolední zahájení výstavy o životě sestry Restituty a slavnostní zakončení dne koncertem sdružení Moravan. Poděkování mířilo i k otci biskupovi, že přišel do našich spojených farností slavit s námi. Ten odvětil: „S radostí!“

V úplném závěru poděkoval otec biskup bratrům františkánům, společně s Lesnou, za přípravu celé slavnosti, malíři Sedláčkovi za obraz a zhodnotil i pěkné a srovnané okolí kostela. Jeho díky mířily spolu s krásnou kyticí i k sestřím františkánkám z Vídně (množství poutníků přivezl totiž autobus z družební farnosti Vídeň-Brigittenau, kde Helena Kafková asi od dvou let vyrůstala, a zároveň přijela řada řeholních sester františkánek křesť. lásky, z mateřského kláštera ve Vídni). Při odchodu otce biskupa a kněží z kostela, provázeného biskupským pozhnáním do všech stran, zněla píseň k sestře Restitutě z roku 1997: Restituto, plná chvály, Bůh nám tebe za vzor dal...

Na začátku, před stodvaceti lety byl zdánlivě obyčejný život, zdánlivě obyčejné povolání, zdánlivě obyčejné vítězství mocných nad bezmocnou, ale Kristu věrnou sestrou. Na konci zní vítězná píseň, protože vzkříšený Ježíš povolává k životu. Tam, kde je On, se rozhoří srdce a svědectví statečné lásky k němu nezavane pouštní písek času.

Možná měl některý z návštěvníků slavnostní mše pocit, že sestru Restitutu matně zahlédl v davu věřících. Pastorační asistentka, sestra Margita, je jí nápadně podobná a mezi její služby patří i služba nemocným, takže zde vyvstává otázka, jestli Bůh k nám dál mluví i v těchto náznacích a nakolik v nich odkaz sestry Restituty slyšíme.

POVÍDKA: FOTBALOVÉ UTKÁNÍ

Na hřišti probíhá komentovaný fotbalový zápas. Kluci jsou sice ještě malí, ale s plným nasazením bojují za svůj tým, povzbuzováni komentátorem ze svých řad. Michal, okouzlený mikrofonem a posluchači z řad rodičů a jiných fotbalových fanoušků, podává výkon hodný rozhlasového reportéra. Chvillemi na jeho vstupy reagují svými komentáři i diváci. Po větě: „To byly krásný housle!“ se hráč z lavičky ozve: „Tos ještě neviděl moje!“ Postupně probíhá několik utkání mezi týmy, usilujícími o vítězství. Tým Květináčů, FC tygrů a Fotbalových maniaků především prožívá radost ze hry a proto ani touha po vítězství v nich nesmaže smysl pro fair play hru.

„Zdá se, že toto utkání bude probíhat bez brankáře,“ trefně hodnotí trenér v roli sudího vzniklou situaci. Brankář, který se osamělý v brance asi dostatečně necítil být součástí týmu, se z půli hřiště vrací do brány, aby statečně bránil kasu svého mužstva. Diváci křičí nadšením a chvillemi se stírá rozdíl mezi hřištěm a hledištěm, protože se mísí mezi hráče ve snaze ještě více fandit a případně napodobit roztleskávačky. „Prosíme diváky, aby opustili hřiště, kazí druhým zápas,“ usměrňuje je komentátor. Jeden chlapec nemínil hřiště opustit, čeká na svoji šanci náhradníka, aby se přidal ke hře. „Běž, jinak budu vidět, že na to nemáš a do hry tě nepošlu. Jen znervózňuješ ostatní,“ napomíná ho sudí. Hoch si okamžitě sedá na lavičku.

Reportér si zve o přestávce sudího k mikrofonu, aby sdělil své dojmy z odehra-

ných zápasů. Sudí je spokojený: „Myslím, že všichni hráli výborně.“ „Pískalo se vám dobře?“ padá další otázka. „Ano, hráči si nestěžovali, hráli fair play.“ Vtom jeden z týmu Květináčů dostává žlutou kartu za neférovou hru, za nesportovní chování, protože mezitím se rozběhl další zápas a sudí se vystřídal. Publikum skanduje: „Dejte góla!“ Komentátor bystře sleduje napjatou situaci a hodnotí: „Bohužel, gól se nepodařil, byl tam moc velký chumel. A pozor, Květináčové drží míč, je to napínavé, a je to 1:1!!!“ Běží poslední minuty zápasu, rozhodčí sleduje čas, který hráči v zápalu hry příliš nevnímají. Stav je stále nerozhodný, rozhodčí nastavuje hru. V závěru Květináčové vyhrávají, komentátor jim netradičně nabízí vlastnoústně zazpívanou písničku za odměnu, a zpíváním Skákal pes vzbuzuje všeobecné veselí. Hráči si o přestávce protahují nohy, občerstvují se a chystají se na finále. Vítězné týmy jdou do boje o první a druhé místo. Komentátor překypuje energií, jakoby sám byl součástí týmů: „Šance na gól nevyšla, zato byla vidět velká obětavost Tygrů. Brankářka Alča dává výkop přes půl hřiště.“ Komentátor vyjevuje své pocity: „Je to moc krásná hra, jsem rád, že ji mohu komentovat. Všichni dobře hrají, jen mají někteří špatné skóre.“ Sudí se přidává také do mikrofonu: „Dobrá práce, chlapi!“ A jeho pochvala patří všem bez rozdílu, i brankáře. Ta na chvíli ztrácí pozornost při příliš rychlé rozehrávce a dostává první a jediný gól. Vojta od Tygrů si v dalším průběhu zraňuje koleno, ale nevšímá si

odřeniny a hraje s plným nasazením dál. Další Tygr Michal výborně střílí, ale Honza v obraně Maniaků brání neméně skvěle. Tygři znovu útočí, míč jde na tyčku. Rozhodčí píská konec zápasu. Oba sudí jdou spočítat výsledky týmů, aby za chvíli vyhlásili vítězné pořadí. Fanoušci i hráči jsou napjati. Komentátor dělá reportážní rozhovor s vítězným mužstvem, kterým se stali Tygři. „Co kapitán, nezlobil?“

Hráči se usmívají: „Ne, dal nejvíc gólů.“ Komentátor chválí i další týmy: „Holt někdy se nezadaří, nikdo není dokonalý.“ Hráči naslouchají pochvale trenéra: „Květináči, hráli jste výborně, díky za krásný výkon, zabojovali jste,“ děkuje bronzovým medailistům. Stříbrným Maniakům oceňuje vysoké nasazení, vesměs férovou hru a respekt k soupeři. Vítězní Tygři sklízí díky za výborný výkon a dostávají sladkou fidorkovou medaili. Všichni hráči i fanoušci společně vyhrávají radost z krásně prožitého odpoledne a společných zážitků i vzájemné podpory.

Na bělostném oblaku jako na vyhlídkové terase sedí andělé strážní a pozorují životní zápasy lidí na zemi pod sebou. Navzájem se upozorňují na dobrou souhru hráčů anebo naopak destruktivní chování týmu, sledují vítězné góly i nevídané vlastní branky, zvané vlastňáky, práci trenérů a podpůrného týmu, pískání rozhodčích a zaměření či nezaměření na fair play a fandí a fandí. Nakolik mohou, povzbuzují a vedou své hráče, všem jde o dobrou hru a radost z ní. Občas andělé nad hrou pláčí a někdy až tak intenzivně, že zemi skrápí přivalové deště, jindy oslavují vyhraný zápas slavnostním ohňostrojem. Nepřestávají fandit i když to hráči občas nevnímají a třeba ani nemohou zrovna pocítit. Kéž nebeský komentátor našich utkání jednou může říci: „Jsem rád, že jsem mohl sledovat tak dobrou hru. Hráli jste s plným nasazením, týmově a fair play s respektem ke všem hráčům a se zaměřením na vítězství, kterým je otevřená brána do Božího království.“

Jarka Cýrusová

CENTRUM NADĚJE A POMOCI – CENAP BRNO NABÍZÍ NOVĚ TYTO PROGRAMY:

Teologie těla v praxi

Cílem přednášky je pochopit jak hluboký je dar sexuality a co pro tento dar mohou prakticky udělat sami manželé.

Životní hodnoty

Někdy je třeba porozumět životním hodnotám, abychom si je mohli chránit. Tématem přednášky je zdraví a vztahy. Určeno převážně dospívajícím.

Sexualita je dar

Prožívání sexuality má vliv na vztahy. I náctiletí potřebují tento svůj dar rozvíjet. Jak a proč správně a smysluplně je náplní přednášky.

Více informací o přednáškách na: <http://server.cenap.local/f-prednasky.php>

RELIKVIE SVATÉHO JANA M. VIANNEYE PŘIPUTUJE TAKÉ DO BRNA

Ve dnech 13. až 23. září 2014 bude po České republice putovat relikvie srdce patrona kněží, arského faráře sv. Jana Maria Vianneye. V brněnské diecézi bude příležitost k uctění ve čtvrtek 18. září 2014 v katedrále svatých Petra a Pavla. Tato akce probíhá z iniciativy královéhradeckého biskupa Mons. Jana Vokála u příležitosti Roku povolání, který letos v královéhradecké diecézi prožívají. Organizátoři nabídli tuto možnost také ostatním diecézím. Jak uvádějí ve svém dopise: „...jsme přesvědčeni, že přítomnost této vzácné relikvie znamená pro celou naši církev velkou příležitost, požehnání a milost. P. Frédéric Vollaud, který společně s P. Rolandem Varinem přiveze z Arsus Vianneyovo srdce, na toto téma sám řekl: „*Očekávejte velké milosti na všech místech, kde bude relikvie přítomná.*“

V rámci brněnského zastavení je od 16.15 do 22.00 hodin připraveno setkání

pro širokou veřejnost. Setkání proběhne v katedrále sv. Petra a Pavla a bude zahájeno slavnostním průvodem v 16.15 hodin. Po společném uctění relikvie bude následovat modlitba růžence a chvíle ticha k soukromé adoraci. Bohoslužbě v 17.30 hodin bude předsedat brněnský biskup Vojtěch Cikrle, homilii pronese P. Frédéric Vollaud (tlumočení zajištěno).

Před mší i po ní bude v katedrále příležitost k přijetí svátosti smíření. Po mši od 18.30 hodin do 22.00 hodin bude v katedrále možnost k individuálnímu uctívání relikvie, k tiché modlitbě a k rozjímání.

Zájemci mohou v sále Petrov 2 zhlédnout od 19.00 do 20.00 hodin francouzský film (s českými titulky) o sv. Janu M. Vianneyovi.

Změna dílčích částí programu vyhrazena.

Živá teologie – Spirituální dimenze člověka

Biskupství brněnské spolu s Brněnskou akademií třetího věku pořádá v akademickém roce 2014 – 2015 pro zájemce od 50 let kurz Živá teologie. Spirituální dimenze člověka. Přednášejí profesori a docenti Masarykovy univerzity v Brně, Palackého univerzity v Olomouci a významní představitelé církve. Program i přihlášky jsou v předání kostela, ale také na internetu na adrese www.bioetika.cz. Informace na tel. č. 548 527 262. Účastníci loňského kurzu srdečně doporučují.

MUDr. Květoslav Šipr

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

Letošní jubilejní – dvacátý pátý – ročník Katolické charismatické konference se bude konat ve dnech 9. až 13. července 2014 v Brně. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmana Jihomoravského kraje Stanislav Juránek. Provází ji citát z Lukášova evangelia „Pane, nauč nás modlit se“ (Lk 11,1).

Konference začíná ve středu 9. července 2014 v 19.00 hodin mší svatou v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově, hlavním celebrantem bude biskup Vojtěch Cikrle.

Ve středu se bude také provádět registrace na konferenci, a to od 12.00 do 21.00 hodin v pavilónu F v areálu brněnského výstaviště BVV.

Zahraničním hostem letošní konference bude P. René-Luc z Francie, který se věnuje především kazatelské činnosti, přičemž má zvláštním způsobem na srdci mladé lidi. V průběhu konference bude mít jeden program vyhrazen pouze pro mladé.

Hlavní program proběhne v moderním pavilónu F na brněnském výstavišti BVV. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby.

Podrobné informace, program konference a on-line přihlašování na <http://konference.cho.cz/>

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Soběšice a Lesná

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,
e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz <http://www.farnost-husovice.cz>

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 18. 6. 2014, uzávěrka příštího čísla je 31. 8. 2014.